

Gedichten Alzheimer

A" Alzheimer

Een onzichtbare vijand
Op een dag merk je het
Er is een vreemde in huis
Een ongenode gast
Zonder zich voor te stellen
Zonder zich bekend te maken

Het leven wordt anders
Gedrag verandert
Argwaan en achterdocht
Verwarring neemt toe

Wie is toch die indringer
Die langzaam maar zeker
Het leven zonder mededogen
meedogenloos ontwricht

Liefde maakt plaats voor vertwijfeling
Verdriet verdringt de vreugde
De angst slaat toe
De dagen worden korter
De nachten niet lang genoeg

Ik zie een moeder verdwijnen
Haar wijsheid en haar kracht
Haar inzicht en haar vreugde
Verloren voor altijd

Ik blijf van haar houden
Ik blijf haar troosten
Ik blijf voor haar zorgen
Tot de laatste dag
Ik verlaat haar niet
Zij verlaat mij
Dag lieve Mam...

Therese van der Toolen

Mama

Een bleek, vermoeid en dof gelaat
2 zoekende ogen die heel even herkennen
2 vingers die aarzelend maar vol van liefde
Zich een weg banen door een wirwar van herinneringen
Mijn gezicht beroeren als een dwalend kompas

Een traan die langzaam omlaag glijd langs de lijnen van
haar wangen om halverwege als getuigen van stil verdriet
te verdwijnen
In de rimpels van haar zo oud geworden gezicht
Verdriet maakt zich even van mij meester
Verdriet om gisteren, vandaag en wat ooit was
Verdriet om wat nooit meer terug kan komen
Verdriet voor morgen en daarna

Verlangend naar rust
Hunkering naar genegenheid
Woorden die blijven steken
Ogen die zoeken naar herkenning
Verdwalen in het heden van gisteren en toen

Stampende benen en maaierende handen
Boze woorden van onmacht en razernij
De emotie van het moment
De chaos van de dag
De uitputting die volgt

Het verlangen naar rust en stilte in de nacht
Soms nog even vertedering in een glimlach
Lieve ogen die mij stralend volgen
Even nog herkenning en samen zoals vroeger

Woorden die vertellen hoeveel je van mij houdt
"Altijd samen, wij ..echt waar"
"Ik houd zo heel heel veel van jou"
Moeder en kind in een omhelzing

De moeder het kind en het kind dat troost

Ik houd zoveel van je lieve mama
Voor nu, vandaag en voor altijd
Zal ik met liefde voor jou blijven zorgen
Ik omhels je zachtjes en geef je mijn woord
Dat ik je ogen zal sluiten als morgen niet meer komt

Therese van der Toolen

UITVAARTZORG

Gedichten Alzheimer

Verwerking

Rust en berusting
Acceptatie van wat niet meer is
Aanvaarding van het heden
Omkijken naar toen

Emoties met een glimlach
Herinneringen in het licht
Duisternis vol weemoed
Een ster die altijd schijnt

Vergeten is geen optie
Herdenken doet mij goed
Nostalgie verweven met weemoed
Verpakt in gemis
Het heden roept mij

Therese van der Toolen

Tehuis

Oma is niet meer van mij.
Ze reist dwars door de tijd.
Wat rest van haar geheugen,
Is het leven wat ze leidt.

Zij weet soms niet meer wie ik ben.
Maar klaagt dat ik beloofd had
om gisteren de vuilkraag
weg te boenen uit het bad.

Ik houd van oma om wat was;
een zinloos eerbetoon.
En toch juist om wat is geweest
maak ik haar badkuip schoon

Kirsten Robijn, 13 jaar

Moeder

Behoedzaam nam ik moeders hand en legde die in de mijne,
die zachte hand met doorzichtige huid en fijne blauwe lijnen.

Zij keek mij aan, maar zag me niet.
Ik vraag me af...had ze pijn of verdriet.

Ik vroeg het haar, ze keek me aan,
ik denk niet dat ze me zag staan.

Ze keek wat wazig voor zich uit
en streelde mijn hand, mijn arm zonder geluid.

Toen brabbelde ze wat en lachte een keer,
doch even later was die afwezige blik er weer.

Stil vroeg ik mij af of ze me nog herkent,
ik denk het niet...moeder was dement.

Ik hield zielsveel van dat lieve mens
en hoop dat ze nu gelukkig is, 't is mijn grootste wens.

Ine van der Pluijm-Willems

UITVAARTZORG

Gedichten Alzheimer

Dementie

Eenzaam verblijf ik,
en zink ik dieper weg.
Mijn angsten verdrijf ik,
met de woorden die ik zeg.

Mijn herinneringen zweven gestaag achteruit,
als vrije vogels richting zuid.
Naar een warme plaats van het verleden,
alwaar ik tevreden,
mijn rustplaats zal betreden.

Wie geeft nog om de kleine uren,
waarin mijn gevoelens zichzelf sturen.
Wie geeft nog om een vogelvlucht,
dwalend in de lucht,
zoekend naar een bestaan,
beseffend te hebben afgedaan.

Mijn ziel is al afgeschreven,
mijn wil afgedreven.
Dadelijk wordt het kil,
blijven mijn woorden stil.
Wie geeft nog om dit leven,
Waarom ik vast blijf kleven.

Mijn bewustzijn wordt onbewust,
en toch blijf ik gerust.
Onwetend wanneer ik stop,
ergens houdt het lijden op.

Want in tijd verstijf ik,
en sterven de woorden die ik zeg.
Op een fantasiewereld drijf ik,
en zink ik langzaam weg.

Roy Smits

Onbewogen?

Ze hangt in de stoel
en trekt een lang gezicht.
Ze lijkt onbewogen, zonder gevoel
maar in haar ogen schijnt af en toe wat licht.

Ze ziet alles zwart en is ontevreden,
ze vertoont dement gedrag.
Bij het uitkleden agressief en houdt zich stijf,
vertoont zelden of nooit een lach.

Ze spreekt nauwelijks een woord
en luistert niet naar wat je zegt.
Je weet dat ze je hoort
maar heeft zich bij de situatie van nu nooit neergelegd.

Haar zoon? Ze kent hem niet
en daarom heeft hij afstand genomen.
Het doet hem nog steeds verdriet
maar hij blijft gelukkig komen.

Ze hangt weer in de stoel
en trekt een lang gezicht.
Ze lijkt onbewogen, zonder gevoel
maar in haar ogen flitst een licht.

Tineke Boer-Sander

UITVAARTZORG

Gedichten Alzheimer

Een afscheid voor altijd

Verdwaald!
op zijwegen,
doodlopend
Geen uitzicht
op retour

Donker bos
onheilstijding
voor het nu!

Onomkeerbaar!
Verval van waardigheid
Onbegrepen
teruggekeerd
als een boemerang
bij eerste licht

Lief dat je bent gekomen,
mijn liefste, zoon, prinses
Dag vader, moeder
kom je mij nu halen
ik wil naar huis,
ben je met de koets?

Nog even lief
blijf ik bij jou
De zuster zal zo komen
ze is heel aardig

Liefste, oh liefste
voorgoed ben ik jou verloren
mijn woorden
voor eeuwig opgelost.

Lief dat je bent gekomen,
mijn liefste, mijn zoon, prinses
Dag vader, moeder
kom je mij nu halen
ik wil naar huis,
ben je met de koets?

Liefste, oh liefste
voorgoed ben ik jou verloren
mijn woorden
voor eeuwig opgelost.

Ken je Gerard nog,
die is al dood,
zo jong nog
hij was pas 10

Wat doe je hier?
ik wacht op papa
die komt zo met de koets
ik wil naar huis

Wie ben je?

Nog even lief
blijf ik bij jou
De zuster zal zo komen
ze is heel aardig

Liefste, oh liefste
voorgoed ben ik jou verloren
mijn woorden
voor eeuwig opgelost.

Ruud L. Duiven

Er zijn...

Gevoel van onrust
Woede en onmacht
Kan niet worden weg gekust
Wordt hoogstens verzacht.

Tineke Boer-Sander

Dement, maar toch...

Gedesoriënteerd
Verdwaald in huidige werkelijkheid
Toch presteert
Zonder verlies waardigheid.

Tineke Boer-Sander

UITVAARTZORG

Gedichten Alzheimer

Alzheimer

Niet meer weten of begrijpen
Is niet meer zijn
Is leven in totale duister
Is leven met veel pijn

Niet meer samen
Maar gescheiden door het duister
Niet meer zij aan zij
Het leven ontgaan van alle luister

Zoekend en onwetend
Naar wat niet meer is
En je nooit begrijpen kunt

Slechts aanvaarden wat is verloren
Hopend op een nieuw begin
Oude liefde wordt opnieuw geboren

Mevrouw A.M. van der Linden-Los

Eens

Ooit geweest
Lang geleden
Toen een heldere geest
Nu troebel heden.

Tineke Boer-Sander

Kwijt

Zoek in mijn geheugen
Naar dingen die ik kwijt ben
Verzin meermalen een "leugen"
Omdat ik de waarheid niet meer ken.

Tineke Boer-Sander

Alzheimer

Geen geluid dat klinkt
instrument verzamelt stof
Voorbij zijn de voortgebrachte klanken
door een open raam

Lege ogen in de ruimte
staren in het niets
hersenen verzamelen weemoed
voor de verdwenen klank
de luiken dicht

Een mond, prevelende lippen
onverstaanbaar der onbegrepen zinnen
Woordenbrij verzameld pap
als verdwenen lepel in open mond

Geen voedsel meer voor de geest
wordt opgenomen als vitamines
voor verstaanbare woorden, zinnen
en begrepen klanken

Beschouw het brein als een oneindig universum
zonder einde, zonder rand
waar je afvalt,
als je moet beslissen tijdens het balanceren
om de evenwicht niet te verliezen en
te vallen in een andere dimensie

Beschouw dat je nog het besef hebt van de realiteit
nog kan koesteren en omarmen
Hoe moeilijk dat ook soms of altijd kan zijn

Beschouw dat een brein richting kan geven
en ontwijken van de rondvliegende hemellichamen
en stenen in deze onmetelijke ruimte van ons heelal

Dan is de onmetelijke ruimte als universum donker
soms met heldere sterren als licht, even maar flonkerend
als helder moment en kostbaar moment
dat niet meer wordt begrepen

Dan wordt de onmetelijke ruimte als universum
beschouwd als onmenselijk ervaring over verval van
decorum en identiteit
dan ziet men ogen zonder beeld, als een onomkeerbaar
proces
van het uiteindelijk vallen in een peilloze dimensie als voor
eeuwig verloren evenwicht.

Ruud L. Duiven

Gedichten Alzheimer

Zonder woorden

Geestelijke kracht
Is zonder woorden zeggen
Wat pijn verzacht
Zonder uit te leggen

Tineke Boer-Sander

Ogen

Ogen
Spiegelende zielen
Verdriet gewogen
Wimpers die neervielen

Tineke Boer-Sander

Alzheimer

Alzheimer, dement
Meedogenloos snel
Wordt erkend
Uiteindelijk wel

Tineke Boer-Sander

Verzorging?

Druk bezet
Geen tijd
Even in de wacht gezet
Spijt

Tineke Boer-Sander

(zonder titel)

zij specialiseerde zich in Andalusische flamenco
hij hield van de ruches in haar kleed
kende alle bloemen in de stof en
klankte de kleuren in elkaar
repetitieve ritmische noten
hypnotiseerden haar gehoor

Ravel had de ziekte van Pieck
leed aan afasie en echolaliede zijn bolero
zolang ze niet wist
dat dit een gestoorde hersenfunctie was
vond ze het mooi, zo mooi
zo mooi
zo mooi

het laatste mooi had
geen betekenis meer
maar het klonk zo mooi

zij smolt kaarswas
voor proppen in de oren

Eleonorah Tiamath

Innerlijke strijd

Geestelijke spinnenwebben
Gevangen in tijd
Angstgevoelens hebben
Innerlijke strijd.

Tineke Boer-Sander

Het denken

Stormende golven
in mijn hoofd
De gedachten bedolven
Van positief denken beroofd

Tineke Boer-Sander

UITVAARTZORG

Gedichten Alzheimer

Senior

De omgeving verdrietig,
Bij verlies van je "geest".
Jij geniet van de kleine dingen
en de bekende, het meest.

Kennis en wijsheid,
heeft senior in pacht.
Hoe oud en dement ook,
daarin schuilt juist zijn kracht.

Tineke Boer-Sander

Verborgen

Ik heb verdriet,
diep in mij verstopt.
Het is er wel
maar zeg het niet.

Er zit blijdschap
ook hier van binnen.
Af en toe komt het stralen
maar weet er niets mee te beginnen.

Er zit een kind
diep in elk mens verborgen.
Ik hoop dat ik het vandaag vind
en anders morgen

Tineke Boer-Sander

De Kruk

Iets wat deuren opent
en deuren sluit.
Elke keer weer hopenoed,
het negatieve uitsluit.

Je leven lang
een kruk gebruiken.
Bij het openen telkens bang
of er niet iets angstig op zal duiken.

Je gedachten,
duizend deuren.
Telkens afwachten
wat er staat te gebeuren.

De kruk in de hand nemen
om te openen of te sluiten.
Bepaalde inhoud claimen

en andere buiten sluiten.

De kruk als een rode draad,
lopend door je leven.
Terwijl je voor de keuze staat
of je het een kans zal geven.

De kruk
als een symbool voor vele zaken.
Voor de één geluk
om het leven makkelijker te maken.

Voor de ander een zwaar gegeven,
Over het gewicht toch steeds te waken.
Kan moeilijk anders leven
zonder uit balans te raken.

Tineke Boer-Sander

Een klein stukje geluk

Ze was driftig,
boos op alles om haar heen.
Ze wou niets eten
want alles was giftig.

Ze wist niet waar ze was.
Alleen maar vreemden om haar heen.
Ze was angstig,
had geen controle meer over haar plas.

Ze was nerveus,
keek schichtig om zich heen.
Ze plukte wat aan kledjes,
ze wou het niet, maar had geen keus.

Ze zit vol liefde
en kijkt naar haar schoot.
Daar zit de speelgoedpoes
die haar in het verleden zoveel liefde
en vertrouwen bood.
Ze huilt nooit,
laat de poes eerst van haar bordje eten.
Andere bewoners kijken toe,
je hoort dement, gestoord.

Ze is op haar manier gelukkig.
Knuffelt af en toe het personeel.
Omklemt haar dierbare poes
en is zelden of nooit meer nukkig.

Ze is dement.

Gedichten Alzheimer

Het is een kleine wereld waarin ze leeft.
Er is weinig dat ze herkend
maar een uitstraling...
die alleen zij maar heeft.

Tineke Boer-Sander

PCCB

UITVAARTZORG

Donaudreef 25 • 3561 EL Utrecht • Telefoon [030] 262 22 44
Uilenpad 1 • 3722 AW Bilthoven • [030] 221 72 29
Dorpsstraat 6 • 3433 CH Nieuwegein • Telefoon [030] 605 16 30
Voorstraat 84 • 4132 AT Vianen • Telefoon [0347] 371 813
E-mail: info@pcbuitvaartzorg.nl • Internet: www.pcbuitvaartzorg.nl

Gedichten Alzheimer

Dementie

Ik moet naar huis
maar de deuren zijn gesloten.
Ik heb geen sleutel,
moet ik er harder tegen aan stoten?

Ik moet naar huis
maar ze zeggen dat ik hier woon.
Kom maar, u bent wat in de war.
Ik vraag: "Waar is mijn zoon?"

Ik moet naar huis,
de lichten gaan al aan.
Kom maar, wij brengen u naar bed.
Ik kijk haar niet begrijpend aan.

Maar ik moet naar huis
en de deuren blijven dicht!
De zuster trekt mij tegen zich aan.
En ik? Ik kijk hoopvol naar haar gezicht.

U hoeft niet naar huis,
daar is alles al geregeld, ze weten ervan.
U slaapt vannacht bij ons.
Ik geloof haar...omdat ik niet anders kan.

Maar morgen?...moet ik naar huis.

Tineke Boer-Sander

Angst

Bang voor 't leven,
angst, voor wat komen gaat.
Het beleven,
hopend, dat het overgaat.

Angst voor 't verleden,
voor wat eens was.
Contacten vermeden
en nu, weet ik dat pas.

Tineke Boer-Sander

Spinnenwebben

Kijk, in ogen,
luister naar zinnen,
opgetogen,
emoties verdringen.

Zo weinig gezegd,
te veel gezwegen,
opgelegd,
pijn gekregen.

Niet zwijgen,
maar zeggen,
dan krijgen,
grens verleggen.

Verwerken,
verder lijken,
niet beperken,
gewoon, empathie laten blijken.

Tineke Boer-Sander

Zorgen

Zorgen van een persoon,
inhoud geven aan leven.
Kwestie van gevoel,
empathie, medeleven.

De 1e levensbehoefte,
is slechts een begin.
Zorgen voor,
houdt veel meer in

Een luisterend oor,
gerustellend woord.
Er gewoon zijn,
liefst ongestoord.

Een arm om de schouder,
zorgen voor veiligheid.
Vinger op de zere plek,
zorgen, een veelzijdigheid.

Zorgen, een hele verantwoordelijkheid.
Zien!
Wat zorgen inhoudt.
Om die ene enkele reden,
dat op jouw kwaliteit wordt vertrouwd.

Tineke Boer-Sander

Gedichten Alzheimer

Gewoon

Gewoon...er zijn,
op het juiste moment.
Gebaar is klein,
dankbaarheid ongekend.

Tineke Boer-Sander

Verdriet

Verdriet,
pijn in 't hart.
Zien kun je het niet,
voelen, is waar 't om gaat

Tineke Boer-Sander

Een bewoonster

Afwachten, kijkt ze me aan,
hoopvol gezicht.
Dicht tegen me aan staan,
statig opgericht.

Wil met me mee,
naar huis en kinderen.
Is ontevree,
als ik tracht, dat te verhinderen.

Wil zorgen,
nodig zijn, voor anderen.
Plannen maken voor morgen,
situatie van nu, veranderen.

Laat haar schouders hangen,
blik afgewend.
Aait haar eigen wangen,
de lieverd, ze is dement.

Tineke Boer-Sander

Gestrand

Pratend tegen de schimmen
De stemmen in haar hoofd
Luisterend naar de woorden
Die haar alleen zijn beloofd

Een taal niet voor mijn oren
Niet voor mijn hart te verstaan
Geschreven in woorden van
Een land hier ver vandaan

Schimmen uit haar wereld
Alleen zichtbaar voor mijn ziel
Geblindeerd door mijn lichaam
Sinds de dag dat ze van me beviel

Ik kan alleen nog luisteren
Naar de woorden uit haar mond
Niet tastbaar in het duister
Terwijl zij zich afvraagt:
Hoe ben ik hier gestrand?

Anouk Pross

PCCB

UITVAARTZORG